

gta el és

gyol, ha

a a maga

da, hogy

meskedni.

egy pár-

atta, ugy

inte bele-

r egészen

ett, hogy

a. akkor

en haza

ak, keres-

l köllött

e atyja

és csak

a hóvári

nem a

el, igazi

elfeledni.

ki tudta

; tudta,

bősége-

artanak

egy kis

gyáva

lenézni.

ki min-

sebb és

sabb.

ó bácsi

miatt a

um-épüle-

esten.

NAGYMAMA ALSZIK. (Lásd a 71. lapon.)

ROSZCSONT FERKE
KALANDJAI
VIZEN ÉS SZÁRAZON.

— Elbeszéli *Ida néni.* —

(Számos képpel.)

(Folytatás.)

MIKOR másnap Ferke a pázsiton a többi fiu közt megjelent, oly éljenzés fogadta, hogy Ferkét majd fölvetette a büszkeség. Mert szó ami szó: a legtöbb fiúnak tetszett a Ferke tréfája és nagyon helyre kis legénynek találták.

Ferke olyan gögösen sétált fel és alá a pázsiton, mint a pulyka-kakas.

— Látjátok, mondá a fiúknak, ilyenek vagyunk mi nagyvárosi legények! Nem félünk mi sem a tüztől, sem a víztől. Hol van itt a folyóban a legmélyebb hely?

— Az ott van, ahol a három nagy fűzfa bele hajlik. Katlankának hívják.

— No hát, én fogadok bárkivel tíz ezer forintba vagy tíz pofonba, hogy én a Katlanka fenekéről felhozok, amit csak bele dobtok; még a krajczárt is!

A fiúk hallgattak.

— Hát ki mer fogadni? kérdé újra Ferke, még hetykébben mint azelőtt.

Vas Gyuri végre neki bátorodott.

— Jól van, pénzem nincs, de tíz pofonba fogadok veled, hogy nem hozod fel a Katlankából a kis baltámat, ha bedobom.

De már erre elfogyott Jenőnek is a türelme.

— Ha ilyen esztelen dologra vállalkozol, tüstént megmondom apának, és

majd meglátod, mi lesz ennek a vége! Neked is több eszed lehetne. Gyuri! Hiszen tudod, hogy csak a múlt héten fult bele egy fiatal ember a Katlankába, pedig kitünően tudott úszni.

Igy hát a fogadásból semmi sem lett, mert Ferke mégis attól tartott, hogy Jenő elárulja a bácsinak. Mikor haza mentek a pázsitról, elkezdett Jenővel pörölni, hogy mit avatkozik az ő dolgába?

— Szeretném tudni, mi közöd van ahhoz, hogy én a Katlankában fürdöm, vagy sem? Mit pirongatsz te a fiúk előtt? Nem vagy te az én tanítóm!

— Az nem vagyok. De a rokonod vagyok, és nem engedhetem, hogy...

— Majd tőled kérek rá engedelmet, ha valamit akarok tenni. No bizony, megessenék!... gunyolódott Ferke. Melyik lábomra álljak, drágalátos Nyenyüljhozzám kisasszony?

— Bolond vagy te Ferke! mondá Jenő.

— Én bolond! Én!?... kiáltott az; te haszontalan, léhűtő kölyök, te mersz velem így beszélni!?

És Jenőnek rohant. De ez nem futott ám el, hanem bevárta a támadást, és kezdődött a dulakodás. Jenő gyengébbnek látszott, és azért azt hitte Ferke, hogy könnyű lesz majd vele elbánni; de nagyon csalódott. Jenő ügyesebb volt és úgy leteperte Ferkét, hogy öröm volt nézni. A vitézkedő legényke Jenő alá került, és nem birt a markából kiszabadulni; de azért még is ő volt a hős, és folytonosan kiabált:

— No, most mozdulj, Jenő pajtás, ha tudsz! (Lásd a képet a 68. lapon.)

— Mozdulj te, ha birsz! ... felelt az. Ferke mindig próbálkozott fölül kerekedni, de hasztalan. Jenő kifogott rajta.

Ferkét majd megette a mérég.

— Agyonütlek, te gaz kölyök! ... lihegett, szinte fulladozva a dühtől.

— Üss, ha birsz! felelt Jenő. Azt gondolod, mert nem henczegek, mint te, hát azért gyáva vagyok? Nem félek tőled.

— Ebédelni, fiúk! Hol vagytok? hal-latszott a házból.

— Ne tréfálj Jenő, mondá Ferke, aki most olyan szelid lett mint a bárány; hallod, ebédelünk már.

Erre Jenő is elhagyta Ferkét, ki úgy sietett az ebédhez, hogy el is felejtett legalább egyet ütni Jenőn, amit máskor el nem mulasztott volna. De ha evésről volt szó, minden haragja elmúlt. Legnagyobb ellenségének is megbocsátott akkor.

Ebéd közben lelkendezve jött át Mari néni s elbeszélte Sándor bácsinak, mit hallott Andortól; azt t. i., hogy Ferke a Katlanka fenekéről egy baltát akar felhozni. A bácsi nyugodtan mondá:

— Ha azt a nagyszerű produkeziót akarod véghez vinni, akkor siess vele, mert a négy órai vonattal haza mégyszüleidhez. Magam kísérlek el.

Erre persze Ferke elkezdett rimánkodni, és esküdözött, hogy a Katlankának feléje sem néz. De a bácsi nem akart engedni. Csak mikor Biri néni is kérte, még egy pár napi határ-időt engedett.

Egy óra múltán Ferkét nem köllött többé a víztől féltetni. A bácsi és a néni

nyugodtak lehettek — esze ágában sem volt az uszás, nem gondolt rá nagy kinjában.

Hát bizony a dolog úgy történt, hogy ebéd után Ferke a kertbe ment, és ott eszébe jutott a méhest kicsit közelebből megvizsgálni. Egy méhkas előtt megállt és nézte, amint szállnak-másznak ki-be a szorgalmas munkások. Először látta azt életében így természetben, és mondhatom, nagyon tetszett neki ez a sürgés-forgás. A méhek sem bántották, amíg csöndesen állt ott és nem bolygatta őket. De Ferke nem maradhatott sokáig veszteg. Egy kis deszka-darabot vett észre a földön és ekkor furcsa ötlete támadt. A deszkácskát a méhkas szájára tette, oda, hol a méhek ki-be szállinköznek. Most azok, akik benn voltak, nem szállhattak ki, és a kívülről jövők nem mehettek be. Benn a méhkasban egész forradalom támadt. A forróság is tikasztó lehetett rájuk nézve, mivel Ferke a levegőt elzárta előlük. Olyan zugás-zibongás támadt, hogy Ferke maga is megijedt. A kirekedt méhek a feje köré gyülekeztek és veszedelmesen fenyegettek. A többi méhkasból is rajostul jöttek ezeknek a segítségére. Erre aztán neki indult az egész méh-sereg. Szaladt Ferke, amint csak birt, de a méhek mindenütt a nyomában. (Lásd a képet a 69. lapon.) Futásban úgy ordított, hogy a kutyák is el kezdtek vonítani. A házbeliek mind össze futottak. A kerti lak ajtaja nyitva volt, oda menekült Ferke és hamar becsapta maga mögött az ajtót, mely előtt a méhség mint egy barna felhő zugott-keringett. Az öntöző vizi puskából lövet-

tek rájuk, hogy elkeressék onnan őket: de a felbőszült parányi teremtések nem akartak engedni és ott lesték kinzójukat, hogy boszut állhassanak rajta. Sok időbe telt, míg végre elröpültek és Ferkéhez be lehetett menni. Siralmas állapotban volt a gyerek! Nem hiába sikoltozott úgy. Arca, nyaka, keze olyanra volt megdagadva, mint a puczor, még a szemem sem látzott. Ha nem menekülhetett volna el a kerti lakba, a méhek megölték volna. Most nagy fájdalmában sirt, toporzékolt és ordított, amint a torkán kifért. Egyelőre a néni a sebekben maradt fulánkokat szedegette ki, aztán mézzel kenték be, mert attól leginkább gyógyul a méh-szurás.

Képzelnétek, mekkora fájdalma lehetett Ferkének, ha nem is jutott eszébe a mézből, mely előtte egy tányérban volt, szokása szerint nyalakodni!

Este felé erős lázt is kapott, úgy hogy az orvost is el köllött hívni. Vagy két napig ágyban fekvő beteg volt. Harmad-napra már az udvarra kijárt, persze

még olyan képpel, mintha himlőből kelt volna fel. A kert felé még csak nézni sem mert, ahol, mint ő mondta, csak az ostoba szemtelen méhek vannak, akik nem értik a tréfát és a finom városi urfit ugyancsak össze szurkálták. De jól is tette, mert a méhek nem oly ostobák, mint ahogy ő gondolta. Volt ám ezeknek

is eszük: mert mikor két héttel később a kertbe ment és valahogy feledékenységéből a méhes tájékára tévedt, a kis haragtartók fölismerték, újra neki rontottak és üldözőbevettek. Ferke dicsőségén nem üt majd csorbát, hogy ez egyszer nem vitézkedett, hanem futva-futott el onnan. De azt hiszem: Kinizsi Pál maga, aki a

csatában minden kezével forgatott egy-egy kardot és külön még egy-egy malmkövet is húzott rá a karjára — mondom, még az a vitéz vezér is megszaladt volna az ily szárnyas-had elől.

Hogy vissza térjek Ferkéhez: mikor ő kelme a méh-szurásokból kigyógyult s a fájdalma elmúlt, megjött a régi jó

— NO MOST MOZDULJ! (Lásd a 66. lapon.)

kedve és máris ujjabb csínyen törte a fejét.

Hold tölte volt. A szép tiszta égen gyönyörűen fénylett az »éjszeme«. Ferke javában bámult rá, mikor azt mondja neki a szakácsné:

— Ifiúr, ne bámuljon úgy a holdra, mert alva-járóvá lesz bele.

Ferke nevetett.

— Hát az miféle Isten csudája? kérdezé.

— Jaj, az nagy betegség! felelt a szakácsné. Hát ifiúram, az olyan alvajáró-féle éjjel álmában fölkel és lehunyt szemmel sétál a ház födelén, a torony tetején táncot jár, de ha megszólítják, rögtön fölbred, leesik és szörnyet hal — biz' úgy ám.

— Ez már aztán szép betegség, neveté Ferke. Ilyen alvajáró nagyon szeretnék lenni én is. Már most csak azért is bele nézek a holdba.

— Ej mit beszél Panna! szólott most Jenő; hiszen ez csupa bolond babona. Már mondta egyszer mamácska.

— De tudom én, amit tudok! felelt Panna.

— Pannának igaza van, szólott Ferke; ő tudja, hogy van holdkóros ember, tehát van is. Te csak hallgass, te nem értesz hozzá! Mondja csak Panna, meddig köll a holdba nézni, amíg holdkórossá lesz az ember?

— Hát aki vagy egy fél-óraig nézi, bizony bele ugrik az istenadta.

— Jaj nekem! kiáltott Ferke; hisz én már egy órája hogy bámulom. Már láttam is szent Dávidot a hegedűjével, amint húzza nagy buzgósággal.

Panna a fejét csóválta.

— Isten irgalmazzon szegény lelkének! Aligha baj nem lesz belőle!

Ferke még egyet sétált az udvaron, aztán bement lefeküdni. Senki sem látta, mit cselekszik. A létrát oda vitte a ház tulsó felére s az istállóhoz támasztotta, melynek alacsonyabb tetejéről könnyen lehetett a háztetőre kapaszkodni.

(Folytatása következik.)

NEKI-ZUDULT AZ EGÉSZ MÉHSEREG.

(Lásd a 67. lapon.)

HAJÓ A JÉGBEN.

(Képpel a 77. lapon.)

A MEDDIG a szem lát, havas mező terül. Helyenként havas jégdombok emelkednek s vastag bundába burkolt emberek sétálgatnak erre-arra. Amott pedig egy nagy hajó áll a hómező közepén. Hogy került ide hajó?

Biz' az a maga erejéből uszott ide, csakhogy amikor ide uszott, akkor még nem volt itt hó-mező, jéghegy, hanem hullámzó sik tenger. Aztán beköszöntött a tél s a hullámokra vastag jégpánczélt vetett, a jeget beborította hóval és a hajó mozdulatlanul befagyva oda rekedt a jégmezőbe.

Talán azt hiszitek, könnyelmű és tudatlan volt annak a hajónak a kapitánya, hogy nem menekült idején? Megtehetné volna, mert hiszen ő jól tudta, mi fog következni, ha sokáig vesztegel hajójával ott az északsarki tengeren; de nem tette, sőt maga is azt akarta, hogy ott érje a hét hónapos kegyetlen tél és befagyjon a hajója.

Ha nem magyaráznám is, elképzelhetnétek, hogy mulatságból nem tesznek ilyet. Az északi sarkvidék bátor kutatói szánják rá magukat arra, hogy ahol a tél éri őket, ott megállapodnak, és majd ha hónapok multán megint kienged a fagy, jég, megtisztul a tenger, akkor tovább hajóznak és folytatják kutatásaikat, buvárokodásaikat.

Sok érdemes tudós, bátor hajós, járt már az észak-sarki vidéken s ha nem akar hiába indulni, rá kell magát szánnia, hogy a telet is ott tölti, azon a rettenetes zord vidéken. Mert nagyon rövid ott az enyhébb évszak, alig néhány hónapig tart. Az sem olyan igazi nyár vagy tavasz, mint a miénk. Csak éppen hogy a jég fölenged egy kis időre. Aki tehát ott buvárokodni, kutatni akar, úgy készül fel, hogy legalább egy telet ott töltsön. Legelőször is nagyon erős ha-

jóról kell gondoskodni, mely ellen bír állani a hatalmas jégnyomásnak. A hajót pedig tele rakják mindennel, amire szükség lehet: eleséggel, fűtő szerrel, fegyverrel, lövészerrel, téli bundákkal, s így ellátva indulnak utra. És mikor aztán eléri őket a tél, s hajójuk befagy a jégbe, csöppet sem busulnak, hanem szépen nyugodtan várják, amig elmulik a sarkvidéki hosszú tél s hajózatnak tovább, vagy indulhatnak haza felé.

De a telet ott a befagyott hajóban eltölteni nem tréfa dolog. Száz meg száz mértföldnyire nincs ember; az egyedüli élő lény pedig, az akivel találkozhatni, éppen nem kellemes czimbora, mert az nem más, mint a jeges-medve. A tél eleje még csak megjárja, mert akkor még kiszállhatnak a hajóból, elkalandoznak erre-arra a jégen s jó puskával fölfegyverkezve vadászatnak is jeges-medvére. De aztán következik néhány hét, amikor nincs többé nappal, csak folytonos éjszaka. A nap ott nem kél föl, sötétség uralkodik hetekig és mint valami börtönben kell tölteni napokat, heteket a hajóban. Olvasgatnak, játszatnak, beszélgetnek, alusznak is nagyokat, és türelmesen várják a fogság végét.

Lassan-lassan ismét kezd derengeni, minden nap jobban és hosszabb időre, s végre ismét fölbukkan a nap. A hajó népe fölvidul, mert immár közeledik a szabadulás. Közeledik, de nagyon lassan. Még hónapokig tart a kegyetlen tél, nem mozdul a kemény jégpánczél. Sok türellemmel mégis kivárják, hogy megmozdul, olvadoz, repedez és végre darabokra szakadozva eluszik. A hajó ismét szabadon leng a vizen és a bátor, kitartó kutatók tovább hajózatnak.

Egyik-másik hajó népe két-három telet is töltött így befagyva a sarkvidéken. Itthon néha már azt gondolták, oda veszett a bátor kutató csapat; de mikor megtért, annál nagyobb elismerés

fogadta a derék embereket, kik sok viszontagsággal, fáradsággal küzdve szerzik meg számunkra az ismereteket a föld ama zord tájékáról.

NAGYMAMA ALSZIK.

(Képpel a czímlapon.)

LSEM tudtam képzelni, mi történetethetett, hogy egyszerre olyan nagy lett a csöndesség a házban. Vendégül voltam régi jó barátomnál és nagyon kellemesen teltek a napok; csak az a kis alkalmatlanságom volt, hogy mikor néha csöndben szerettem volna írogatni a szobámban, hát dehogy is lehetett! Mert volt ott három gyerek, két fiu meg egy leány, azok reggeltől estig majd fölvettek a házat.

Nem mintha valami gonosz, vásott gyerekek lettek volna. Sőt mondhatom, nagyon szerettem őket. Kedves, vidám és szófogadó gyermekek; de hát jókedvükben ők bizony mind-untalan megfélelkeztek róla, hogy még más is lakik a házban. Neszes, zajos volt a játékuk, s ha megigérték is, hogy már ezentul csöndesen lesznek, néhány percz mulva mégis újra hangzott már valami zenebona, kaczagás, nyargalozás, miközben vagy szék fordult fel, vagy maguk a nyargalozók zuhantak egymásra. Ha valamelyikünk rajta érte őket, váltig röstelték és fogadkoztak, hogy most már igazán csönd lesz; de biz' az megint csak néhány perczig tartott, aztán újra kezdődött a lármás multság.

Ezért csodálkoztam, hogy olyan nagy lett a csöndesség!

— Bizonyosan kísértáltak valahová, gondolám. Okosan tették. Nekik is, nekem is hasznos az ő sétájok.

Jócskán belé telt az idő, mikor dolgom végeztével kimentem. Nem csekély volt a meglepetésem, mikor a szomszéd szobában ott találtam együtt mind a három gyermeket, akikről azt hittem, hogy leg-

alább is a kertben sétálnak és hólabdával játszanak.

— Hát ti itt vagytok? kérdém csodálkozva.

— Igenis itt, felelé Pali. Miért csodálkozik rajta bácsi?

— Csak azért, fiacskám, mert nem vagyok hozzá szokva, hogy ahol ti hárman együtt vagytok, ott olyan nagy csöndesség legyen.

— Oh dehogy! . . . Ilyenkor mindig így vagyunk. Rendesen kísétálunk, de ma nagyon hideg szél fuj, benn köll maradnunk. Kissé unalmas, de most csöndesen fogunk itt ülni.

— Ugy-e, kópék! Félték végre a büntetéstől?

— Már hogy félnénk, mikor senki sem fenyeget büntetéssel.

— Akkor hát csoda történt, hogy olyan csöndesek vagytok.

— Dehogy történt! Hát nem tudja a bácsi, hogy ilyenkor a *nagymama alszik?*

Most megint meglepetve néztem rájuk.

— Oh, hát azért vagytok olyan csöndesen? No, ez szép, igazán dicséretes figyelem.

— Nem éppen azért van, hogy dicséretet kapjunk. De nagymamácskának rossz szul esik, ha valami zavarja délutáni álmát . . . no, próbálja csak valaki, majd kikap ő tőlünk. Mennyit virraszt a nagymama a mi álmunk és nyugodalmunk fölött, mikor betegek vagyunk! Egész nap, egész éjjel ott örködik; még a cselédet sem bocsátja be, mert az nem tud oly csöndben járni-kelni. Hát mi ne örködjünk a jó nagymama nyugalmán?

A derék kis fiu egészen kipirult a nemes hévtől. Én pedig minden eddigi zajongásukat megbocsátottam nekik, mert meggyőződtem, hogy mégis csak tudnak ők uralkodni magukon. Es amire nem viszi rá őket intés, fenyegetés, jutalom ígérese, azt megteszik más okból: mert él szívökben az igazi meleg szeretet.

A KÉT NYUSZI.

EGY csöppet sem lomha alamuszi
 Ez a fürge, hosszú fülű nyuszi.
 Jól tudja ő, és tapsi pajtása,
 Hogy pompás csemege a saláta;
 Hanem mindenek fölött szeret
 Ropogós káposzta-levelet.
 Egyiket sem savanyún, de nyersen,
 Úgy, amiképp termett künn a kertben.
 De ma reggel nagy napra virradtak —
 Genge, piros, édes czéklát kaptak.

Az egyiknek Laczi oda tartja:
 A nyuszi a vigan majszolgotná;
 Azaz hogy tán inkább majszolgotná,
 Kis gazdája ha fölvagdalgotná.
 Oda pillant Mariska és mondja:
 »Még is tesszük, fölmetéljük nyomba!«
 Így lett, s már a következő perczben
 A kis ügyes
 Tapsifüles
 Duskál a jó czékla-szeletekben.

AL T A T Á S.

HAJUBA, kis Viczám, babám,
 S bizony te is Csicsám, kutyám!
 Elaltatom a két álmost,
 A játéknak vége már most!
 Áldott, szelíd kis bábúja,
 De Csicsánál sehogy sem
 Csukódik le az a szem!
 Kaffog, s a farkát mereszti,
 Viczámot még fölébreszti.

Hogyha rögtön el nem hallgatsz,
 Meglásd, kutyám: szörnyen kikapsz;
 A sötét pinczébe zárlak.
 Estélig ki sem bocsátlak!
 Fordítsad a dolgod jóra,
 És azt vegyed fontolóra,
 Hogy amit mond asszonyod,
 Szépen meg is fogadod.

A BOSZORKA.

— Kiesi beszélyke. —

KÁRKI mit mond, Ödönke is, Évike is hinni kezdte most már, amit otthon semmikép sem tudtak elhinni. Azt tudni illik, hogy az is lehet baj, ha nagyon sok van a jóbul. Nem tudom, akkor is hitték volna-e, ha az a sok jó és szép holmi mind az övék. Mert hát most voltaképp mégis az volt a legfőbb baj, hogy itt volt az a tömérdek szép és jó holmi és nekik választaniok kellett volna belőle. De hát hogy lehessen választani, mikor amit láttak, az mind kellett volna. Az pedig már bizonyos, hogy talán a királynak sincs annyi pénze, hogy azt mind megvegye, ami itt ki van rakva sátrak alatt a vásáron.

Annyi pénzüik igazán nem volt mint a királynak, tehát meg sem vehettek mindent. Csak annyit vehettek, amennyire a pénzüik kifutja. Azért volt olyan nagy bökkenő az, hogy hát mit is vegyenek?

Jártak, keltek egyik sátertől a másikhoz, báméskodtak, tanakodtak, de csak nem tudták magukat elszánni.

— Pedig mégis jó volna már, szólt a kicsi Évike. Nézd, már sötétedik, haza kellene mennünk, mert különben a mama megtudja, hogy kiszöktünk.

— Hiszen magam is azt mondom! De mikor olyan nehéz veled boldogulni. Hát mondjad csak, nem gondolnád, hogy pompás volna, ha egy szép dobót vennénk?

— Az nem köll! felelé Évike nagyon gyorsan és határozottan. Mi hasznom volna belőle? Én nem játszom dobbal.

— De játszom én! Én dobót akarok venni!

— Nem bánom, de csak a pénzüink felén. Tudod, a fele az enyém.

— Persze hogy a tied. De ha te nem adod a magad részét arra, amit én szeretnék, hát én sem adom olyanra, amit te szeretnél. Ugy is tudom, mit akarnál vásárolni.

— Nekem szép uj bábu kell, már mondtam.

— No hát jól van. Veszüink egy kis bábút és egy kicsike dobót. Talán kifutja a pénzüink.

— Jól van, legyen úgy. De hol vegyüek?

— Akár mindjárt itt. Nézzed, itt van egy sátor, melyben csupa játékszer van. Menjünk be oda. Most már igazán siesünk, mert esteledik.

Beléptek a sátor alá. Éppen akkor nem volt ott más vevő, mert akik itt szoktak vásárolni, a gyermekek, ilyen későn este már jobbára mind otthon voltak. Nem volt a sátorban más, csak a boltosné, egy igen kicsiny, igen öreg, igen vékonyka kis ősz asszony.

Évike nem igen nézegette, milyen az az öreg asszony, hanem mindjárt az egyik asztalhoz sietett, melyen sok szép bábu volt kirakva. Azokat kezdte nézegetni. Ödönke azonban megállt és rábámult az öreg asszonyra. Ugy bámult rá, mint valami csudára; aztán hirtelen fölkaczagott.

— No, már ez nem lehet más . . . . szakasztott olyan, mint a mesekönyvemben a száz esztendősen vén boszorka.

Évike nem figyelt e szavakra s az öreg asszony is, úgy látszott, arra ügyelt,

hogy Évike mit csinál ott a bábuknál. Ödönke pedig még mindig bámult és nevetett.

— Az a! Nem lehet más, mint a száz esztendőös boszorka... a Százáncz Sára!

De hirtelen elmúlt a kedve a nevetéstől. Mert az öreg asszony még jobban össze ránczolta a ránczos homlokát és olyan pillantást vetett Ödönkére, hogy ez azt hitte, mindjárt lecsap reá valami mennydörgős menkő. Fel is állt az öreg a székről, melyen eddig nyugodtan ült.

Ödönke nagyon rosszul kezdte magát érezni ebben a sátorban. Oda sugott Évikének:

— Ha nem találsz kedvedre valót, menjünk tovább. Találunk máshol is babus sátrat.

— No, csak várj egy kicsit...

— De nem várok... Nézd, én azt hiszem... ez valami veszedelmes boszorka...

Évike nagyot nézett, de igen hitetlenül bámult hol Ödönkére, hol az öreg asszonyra. Még soha sem hallotta a mesében, hogy boszorka a vásáron üljön és babát áruljon.

— Boszorka! kiáltá önkéntelenül.

— Az hát, ha mondom!

No, ha Ödönke mondja, akkor már bizonyos. Évike mindent elhitt, amit az ő bátyja mondott, aki olyan sokkal okosabb és vitézebb. Azt pedig láthatta, hogy Ödönke meg van ijedve. Tehát nyilván nagy a veszedelem. Neki is elmúlt hát minden kedve a bábuktól, megragadta Ödönkének a kezét és úgy kiszaladtak a sátorból, hogy azt sem mondták: kukk!

Az öreg száraz ősz asszonyka félig boszusan, félig mosolyogva nézett utánok.

— Boszorka vagyok? Te együgyű kis tacsó! Ez a kis leányka sokkal kisebb, de úgy látom, több esze van. Boszorka! És ilyen uri gyerek beszél így... No megálljon, Ödön urfi... hiszen ismerem én magát!

Ezalatt már egészen beesteledett s a sátrakban mindenütt meggyújtották a lámpást. De künn a nagy piac bizony sötét volt, ámbátor sok ember járt-kelt, kiabált, alkudozott még most mindenfelé. Egy-egy megkésétt vevő betért a játékarús öreg asszonyhoz is, vásárolt, el is beszélgetett vele s eközben nem is igen ügyelt az öreg asszony arra, hogy valami másféle hang is hallatszik a sátorában. Hallani hallotta, de nem törődött vele. Az ilyen nagy városban sokféle zajt és zsvajt, pörölést, kiabálást, nevetést hallani.

De mikor egyszer megint magára maradt, jobban ráért, hogy oda figyeljen.

— Hm! Egészen olyan, mintha valami gyermek sirdogálna itt a sátram mellett. No, majd odább megy.

De nem ment odább.

— Már csak megnézem, miféle gyermeköz nyafog itt?

Kiment és körül nézett. Nem köllött sokáig kutatnia, mert a sátor oldalánál a földön ült egy kis leányka és csöndesen, de szörnyen keservesen sirdogált.

— Mi a baj no? kérdé az öreg asszony haragosan is, részvéttel is. Mit pityeregsz itt a sátramnál?

A sirdogáló leányka nem felelt. Ugy el volt busulva, hogy szólni sem tudott.

majd holtra ijedt. De most már el köllött szánnia magát a vitézségre. Ijedezve, akadozva mondá tehát:

— Én . . . én . . . kérem, a kis hugocskámat kereselem.

— És miért keresi itt? Talán azért, mert már egyszer itt járt vele? Vagy mert úgy gondolja, hogy nekem tudnom kell, mert boszorka vagyok?

Tessék! Hát mégis ráismert! És milyen haragosan szólt!

— Oh, bocsánatot kérek, hebegé Odönke . . . nagyon sajnálom, hogy azt mondtam . . .

— Ugy-e? Most már sajnálja, mert bajba jutott és attól várja a segítséget, akit csufolt.

— Igen . . . azaz hogy nem . . . vagyis hogy mégis azt mondták, hogy itt látták Évikét, és már későre jár az idő, haza köllene mennünk. És ha meg nem találom, nem mehetek haza.

— No, a boszorka talán segíthet a bajon. Csakhogy ingyen nem teszi ám! Meg tudja-e fizetni ifuracskám?

— Meg, oh szívesen megfizetem . . . oda adom minden pénzemet.

Elővette zsebéből a pénzét és letette a sátor asztalára.

— És ez mind a saját pénze? Ide adhatja mind?

Ödönke meghökkenve bámult rá. Ugy látszik, mégis boszorka. Miért kérdez ilyet? Honnan sejtí, hogy ez nem mind az övé? De már így nem tanácsos furfangoskodni, mert még bele talál veszteni. Őszintén mondá tehát:

— Nem, nem mind az enyém . . . a fele az Évikéé.

— Akkor hát csak a felét a dhatja ide. Az Évike részét tüstént vissza adja.

— Igen is, vissza adom . . . csak tudjam, hol van.

— Könnyen rátalál. Mindjárt megmondom hol, csak ezt a pénzt hozom rendbe. Így ni, ez a fele. Ennyi jár nekem. A másik felét vigye Évikének. Itt menjen be ebbe az utczába, aztán az első utcánál forduljon jobbra, abban pedig megint az első utcánál balra. Ott a második házban erkély van . . . abba a házba menjen be, ott megtalálja Évikét.

— Először jobbra . . . aztán balra . . . aztán az erkélyes házba . . . Hiszen az a mi házuk! Hát Évike már otthon . . .

— Nem köll sokat fecsegni! Egykettő! Induljon!

Indult is Ödönke, még pedig futva; nem is állt meg hazáig. Amint a házba belépett, megint szepegett. Csakugyan itthon van-e Évike? És hogy került haza? És hogyan tudja az a . . . az a boszorka . . . azaz, hogy az az öreg asszony?

Nem szepegetett sokáig, mert a szobából a mama jött ki és galléron fogta:

— Jöszte csak és számoljunk egy kicsit! mondá. Hol kalandoztál? És hogy merted abba a sokaságba elvinni Évikét? Jó szerencse, hogy baja nem esett; talált egy jó öreg asszonyt, aki haza hozta. És a pénzzel mit csináltál?

— Itt van . . . de csak a fele, az Évike része . . . a magamét oda kellett adnom, hogy megtudjam, hol van Évike.

— Jól van. Itt egy darab kenyér, ez az oszonnád és vacsorád. Menj a szobádba és fekdüdjél le. Csak előbb tudni

dhatja ide
a adja.

csak tud-

járt meg-
aszt hozom
jár nekem.

Itt men-
az első ut-
ban pedig
ra. Ott a
abba a
ja Évike.

balra ...
Hiszen az
otthon...

ni! Egy-

g futva;
t a házba
sakugyan
y került
... az a
az öreg

rt a szo-
on fogta:
unk egy
tál? És

elvinni
aja nem
nyit, aki
sináltál?
fele, az
a kellett
a Évike.
enyér, ez
j a szo-
b tudni

akarom, kinek adtad a magad részét a
pénzből?

Ödönke elmondta s csak azon cso-
dálkozott, hogy a mama majdnem ne-
vetve hallgatta. De aztán megint csak
részabta a büntetést, hogy egy darabka
kenyérrel térjen aludni. Ezt sem igen
bánta már, csakhogy Évike megvan.

Meg is volt, még pedig igen jóked-
vűen. Midőn Ödönke másnap reggel föl-
kelt, Évike már javában játszott egy szép
uj bábuval.

— Nézd Ödönke, én mégis hoztam
haza vásárfiát!

— Kitől kaptad?

— Hát attól a kedves jó nénikétől,
akit te boszorkának mondtál. Ő hozott
haza és adta ezt a szép kis bábút. Azt
mondta, hogy majd eljön az áráért. De
ma korán reggel már itt volt és azt
mondta, hogy te már kifizetted, oda
adtad a magad részét. A mama pedig
azt mondta, hogy így van rendjén. Most
én a magam pénzén veszek egy kis bábú-
konyhát.

Ödönke nem volt éppen nagyon meg-
elégedve, de nem mert még csak meg se
mukkanni, mert ott volt a mama is, aki
aztán így szólt:

— Igen jól van minden. Megadtad
az árát oktalan beszédednek, hogy csu-
foltad azt a derék, öreg asszonyt. Ha
nem teszed, Évike a maga pénzén vásá-
rol s te is vehetél volna vásárfiát. Most
ugy köll lenni mindennek, ahogy a jó
öreg asszony megszabta. Máskor pedig
vigyázz a nyelvedre és gondold meg,
mit beszélsz. Mert jól jegyezd meg, a
kimondott szó olyan mint a nyíl: egy-

szer ha kieresztetted, vissza nem rántha-
tod többé, mert megsebzí azt, akire cé-
lozva volt, az pedig megtorolja a sebet.
Örülj, hogy most olyant sértettél, aki
nemesen és okosan torolta meg.

NYELVTÖRŐ.

— *Ügyes kis gyermekek számára.* —

Összegejtötte BÉLA BÁCSI.

Mit sütsz kis szücs, sós hust sütsz
kis szücs?

*

Csinos csikos csin-csészében czukros
csirkeczomb.

KÉPREJTVÉNY.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XLII. köt. 3-dik szá-
mában közölt koczka-rejtvény megfej-
tése:

T	E	H	É	N
E	R	D	Ó	
H	E	J		
E	SZ			
N				

Helyesen fejtették meg: Markó
János, Marschall Ernő, Guary M. (nevedet ird

ki egészen, másképp jövőre nem közölhetem. F. b.), ifj. Veszprémy Lajos, Lengyel Margit és Ilona, Sturm Erzsike és Margit, Pizinger Marián, Widéry Jenő, Murarik Bercei, Deutsch Rózsa, Vécsey Kálmán, ifj. Kubinyi György, Lindl Máli és Zsiga, Fleischer Tihamér, Lénárd testvérek, Kisági Ilona, Feuerstein Ilona, Lázár Piroska, Tumsenberger Mari, Hajós Anna, Seifensieder Irma és Jolán, Fondor Gergely, Elsner Margit, Firczak Menyus, Fried Pista, Sécshal Elma és Ferencz, Gállik testvérek, Mangold Irén, Guttmann Lillyke, Ráth Ilona, Isák László, Széll Erzsike, Mattyasovszky Tibor, Scheuer Róbert, Patterson Margit és Orsolya, Balogh Annuska és Pistuka, Hoffmann Eleonora, Mattyasovszky Zoltán, Scheuer Ervin, Vári Jenő, Eisenberger Matild, Witchen Elza, Morócz Tilda, Milch Anna, Koreck Iván, Konecz Gábor, Vadas Zoltán, Magassy Sarolta, Fleischmann Rózsa, Rechnitz Marczí (és nem: Marczí Rechnitz, ami németesen van. F. b.), Szikla Irma, Farkas József és László, Josipovich Kálmán, Dousa József, Miklós Ödön és Elemér, Tömöry Arthur, Herbigier Mariska, Singhoffér Mariska, Loyczel Irma, Csergő Gábor, Perczel Tibor, Biedermann Frida, Weiss Aranka és Rudi.

*

A »KIS LAP« XLII. köt. első számában közölt rejtvény megfejtését beküldték még: Dienes Mariska, Steiner Boriska.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Sécshal Elma és Ferencz. Örömetek, hogy alig várhatjátok a vasárnapot, melyen a »Kis Lap« megjelen, nekem kedves elégtételemre szolgál. — **Marthy Gábor, Deutsch Rózsa, Weiner Imre.** Ti is mindannyian kedves gyermekeim vagytok a »Kis Lap«-ban. Örövendve fogadlak és üdvözöllek. — **Widéry Jenő.** A rajz meglepően csinos. Másolat-e vagy eredeti? De ha másolat is: figyelemre méltó. Sajnálom, hogy a beléjegyzett versikéről ugyanezt nem mondhatom. Ha az irás keresztül nem szaladna a rajzon, ezt magában tavaszra ki is adtam volna. Hogy van az, hogy a vers kézírata s a levél annyira elüt egymástól? A szegény fázó és iskolás gyermekeknek szánt pénzt, bárha még oly csekély összeg, levélbélvegekben is beküldheted. Megörvendeztetnél annak hírével, hogy betegségedből gyógyultál. Szerezze a jó Isten! — **Guary M.** Azt a lapot nem én szerkesztem. — **Mayer Hedvig.** Hála az égnek, hogy nincs baj sem itt, sem ott. Üdvözöllek. — **Ifj. Szőlősy Lajos.** Ha tornában nem is vagy első, ez nem jóakaraton múlt. Annál derekabb, hogy amit csakis szorgalmaznak kö-

szönhetsz: a többi tantárgyakban jeleskedel. A »Kis Lap«-hoz vallott tántoríthatatlan hűségedet kedves tudomásul veszem. — **F. Nyen** büncelekményes, vérengző história nem való gyermeki olvasóknak. A kézirat egy hétig rendelkezésére áll. — **Lindl testv.** Küldeni küldheted. Közölhetőségéről csak elolvasása után szólhatok. — **Isák László.** Köszönettel vettem s átszolgáltatom. — **Patterson testv.** Sorát várja. A régebben elfogadott rejtvényeknek nem szabad eléje vágnom. — **Ifj. Kubinyi György.** Csinos levélkédben örööm nem való kedvezőre fordult az idő s lesz módod a kellemes korcsolyázásban. — **Baum Miklós.** Hol maradt a megfejtés? Az egészet küldjed be még egyszer. — **Weiss Aranka és Rudi.** Ha a megfejtések nem sikerült is, azért mégis szeretettel fogadlak titeket a »Kis Lap« zászlója alá. — **Tiszti Nellike.** Kéréseddel a kiadóhivatalhoz fordulj. Mivel nehezen ment, annál kedvesebben esik, hogy újra találkozhatunk. — **Szinyei M. Rózsika.** Hiszen az a »Kolombus tojása«-féle história nagyon ismeretes! Tudja azt minden kis olvasó-társad. — **Lázár Piroska.** Azért alapítottam ezt a rovatot, hogy ne a m. k., hanem a Forgó bácsi saját külön postáján levelezek az én apró hiveimmel. — **Mattyasovszky Zoltán.** Egy kissé gondosabb irás elkelné. Példát vehetnél Tiboron. A testvéred? — **Magassy Sarolta.** Amily fájdalomosan esett annak hirtelen, hogy nehéz beteg voltál: épp oly jól esik levélkédből megértenem szerencsés felgyógyulását, valamint azt is, hogy lábbadozásod első pillanataiban a közben felgyülemlt »Kis Lap«-számokkal szerzettél magadnak kedves szórakozást. — **Kohn Viktor.** Lám, hát a te édes mamád apró lányka korában olvasta már a »Kis Lap«-ot! Bizony, huszonkét év alatt nagyra nő a kis gyermek. Ennyi idő múltán te már bajszos férfiú leszel, aki, mint a te kedves anyád, szintén hálaosan fogsz emlékezni Forgó bácsira. Legalább így reményelem. Mamádat üdvözölöm, a piczi Piroskát ölelem. — **Pollák Dezső.** Szép iskolai bizonyítványodat örömmel olvastuk. Már most elvárjuk az Alfrédét is. — **Ida néni.** Megjött. Köszönet. — *Több levélről a jövő számban.*

JÓTÉKONYSÁG.

Az éhező és fázó gyermekek részére: Sécshal Elma és Ferencz 1 frt., Geist Lili és Gyuzsi 2 frt.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon.
Forgó bácsi.